

– Ще желаете ли още нещо, госпожо министър?

Алексия де Вер се усмихна. „Госпожо министър“. Министър на вътрешните работи. Най-прекрасните думи в английския език, безспорно. Освен премиер, естествено, засмя се на себе си новата звезда на консерваторите. „Не бързай толкова, Алексия“.

– Не, благодаря, Едуард. Ще ви повикам, ако е нужно.

Сър Едуард Манинг кимна – по-скоро лек поклон – и излезе. Беше прехвърлил шейсетте и беше истински страж на кабинетите в Уестминстър: висок, прошарен, изпънат като струна. През следващите месеци сър Едуард щеше да бъде постоянният спътник на Алексия де Вер: щеше да я напътства, да я предпазва, ловко да я води през лабиринта на Вътрешно министерство. Но точно сега, в първите часове след поемането на поста, Алексия де Вер искаше да остане сама. Искаше й се да се наслади на триумфа си далеч от чужди погледи; да се отпусне, да се отдаде на неописуемото възпение, което й носеше властта.

В крайна сметка си я беше спечелила.

Стана от бюрото и почна да обикаля новия си офис – просторно помещение на върха на една от готическите кули на Уестминстър. Интериорът бе по-скоро функционален, отколкото внушителен. Две грозни кафяви канапета в единия край („Тези изчезват“.), семпло бюро и стол – в другия, и библиотека, натъпкана с прашни неразличвани томове политическа история. Но забравяш за всичко това, погледнеш ли навън. Направо неописуемо. През високите от тавана до пода прозорци се откриваше панорама на Лондон – от кулите на Канари Уорф на изток до внушителните къщи на Челси на запад. Тази гледка подсказваше едно и само едно нещо.

Власт.

И цялата тази власт бе в ръцете й.

„Аз съм министърът на вътрешните работи на Великобритания. Вторият най-важен пост в правителството на Нейно величество“.

Как стана така? Как един млад министър на затворите, толкова непопулярен при това, се изстреля пред много други опитни кандидати и се приземи на този важен пост? Горкият Кевин Ломакс от министерство на търговията и индустрията сигурно гризеше от яд пръсти с пожълтелите си от кафе зъби. Тази мисъл стопли душата на Алексия. „Наперено изкопаемо. Отписа ме още преди години. Да видим кой ще се смее сега!“

Пресата раздухваше, че била богата, че била аристократка, че й липсвал контакт с обикновения избирател, таблоидите я нарочиха за новата Желязна лейди. Законопроектът за реформа на Наказателния кодекс, внесен от Алексия де Вер, бе посечен и от двете страни на Парламента, защото бил „безмилостен“ и „брутален“. Присъди без право на обжалване можеше да има в Америка, тази варварска страна, която още прилагаше смъртната присъда. Но тук, в цивилизована Великобритания, това не вървеше.

Такива ги разправяха. Но когато ножът опря до кокала, всички гласуваха „за“.

„Страхливци. Всичките са страхливци и лицемери“.

Алексия де Вер осъзнаваше до каква степен законопроектът бе настроил срещу нея колегите, медиите, социално слабите избиратели. Затова бе не по-малко смаяна от другите, когато премиерът Хенри Уитман я избра за министър на вътрешните работи. Но всичко това беше без значение. Хенри Уитман бе избрал нея и в крайна сметка това бе най-важното.

Извади от една кутия някакви семейни снимки. Предпочиташе да не смесва работата с личния си живот, но напоследък бе модерно да си сантиментален и снимките на децата на бюрото се бяха превърнали в задължителен елемент.

Избра снимка на дъщеря си Рокси, осемнайсетгодишна – смееше се, отметнала назад русата си глава. Колко ѝ липсваше този смях. Разбира се, тази снимка бе правена преди инцидента.

Инцидентът. Алексия де Вер мразеше евфимизма за опита за самоубийство на дъщеря си – скок от третия етаж, който бе приковал Рокси в инвалидна количка завинаги. Алексия предпочиташе да назовава нещата с истинските им имена, за разлика от съпруга си Теди. „Милият Теди. Винаги си е бил мекушав“.

Постави снимката на съпруга си до тази на дъщеря им и се усмихна. Непривлекателен пухкав мъж на средна възраст с оредяваща коса, червендалест, Теди де Вер бе грейнал пред обектива като плюшен мечок.

„Колко по-различен би бил животът ми без него. Колко много, страшно много му дължа“.

Но Теди де Вер не бе единственият мъж, на когото Алексия дължеше късмета в живота си. Другият бе Хенри Уитман, новият премиер на торите и неин самозван политически ментор. А някога, много, много отдавна бе имало и още един мъж. Свестен мъж. Мъж, който ѝ бе помогнал.

Но не биваше да мисли за него. Не сега. Не днес.

Днешният ден бе посветен на триумфа и неговото отпразнуване. Не бе време за разкаяния.

Третата снимка бе на сина ѝ Майкъл. Безумно красиво момче, което с тъмните си къдрици, гълбовосивите си очи и дяволитата си усмивка разтапяше дамските сърца от цял километър. Понякога Алексия си мислеше, че Майкъл е единственият човек на света, когото обича безусловно. Рокси би трябвало да е в същата категория, но след всичко, случило се помежду им, отношенията им бяха безвъзвратно отровени.

След снимките дойде ред и на поздравителните картички, които бяха започнали да се сипят с постоянно темпо след обявяването на смайващото ѝ назначение преди два дни. Повечето бяха топли, изпратени по задължение от разни лобисти и членове на парламента, и изобразяваха леещо се шампанско или баналните флорални мотиви. Една от картичките обаче веднага привлече вниманието ѝ. На фона на американския национален флаг с крещящи златни букви се четеше: „ЖЕСТОКО!“. Вътре бе написано:

„Поздравления, скъпа Алексия! АДСКИ съм развълнувана и АДСКИ се гордея с теб! С обич, Луси!!!! ххх“

Алексия де Вер се усмихна. Имаше съвсем малко приятелки – всъщност изобщо приятели, – но Луси Майър бе изключение от правилото. Бяха съседи на Мартас Винярд, където семейство Де Вер имаше вила. Луси Майър ѝ бе станала почти като сестра. Беше традиционна домакиня, макар да бе доста богата, и американка до мозъка на костите. Беше от онези майки, съхранили детското в себе си, от жените, чиито съобщения са отрупани с множество удивителни. Да се твърди, че Луси Майър и Алексия де Вер имат малко общо помежду си, бе равносилно на твърдението, че Израел и Палестина са на различни континенти. Въпреки това приятелството им, скрепено през толкова много блажени лета на Мартас Винярд, бе оцеляло през всичките възходи и падения на шеметния политически живот на Алексия.

Алексия отиде до прозореца и се загледа надолу в Темза. От тази височина реката изглеждаше опасна и могъща, гладка стелеща се сребриста ивица, която безшумно се провираше през града. Алексия обаче знаеше, че в дълбините ѝ текат опасни течения. Дори сега, на петдесет и девет, на върха на кариерата си, Алексия де Вер не можеше да гледа водата, без да потръпва от лошо предчувствие. Започна нервно да върти брачната си халка.

„Колко лесно може да бъде пометено всичко! Власт, щастие, дори самият живот. Нужен е само миг, един-единствен миг невнимание. И всичко изчезва“.

Телефонът ѝ иззвъня силно.

– Извинете за безпокойството, госпожо министър, но се обаждат от Даунинг Стрийт десет на първа линия. Предполагам ще вдигнете на премиера?

Алексия де Вер тръсна глава, за да прогони виденията от миналото.

– Разбира се, Едуард. Свържете ме.

На юг от реката, на около километър от кабинета на Алексия де Вер в Уестминстър, в съвсем различния свят на кафене „При Маги“ Гилбърт Дрейк се бе прегърбил над яйцата и фасула. „При Маги“ беше класическо британско евтино заведение със заплескани витрини и оръфан балатум на пода, известно сред таксиметрови шофьори и строителни работници, които се отбиваха на път за работа в по-изисканите райони на север от реката. Гилбърт Дрейк беше редовен посетител. Повечето сутрини бе приказлив и щедър на усмивки. Но не и днес. Приковал поглед в снимката от вестника, сякаш видял призрак, той притискаше слепоочията си с ръце.

Невъзможно!

Не може да бъде!

Онази кучка Алексия де Вер се усмихваше пред камерата, докато се ръкуваше с премиера. Гилбърт Дрейк нямаше да забрави това лице до последния си дъх. Гордо вирнатата брадичка, неискрената извивка на устните, студеният метален блясък в тези сини очи – красиви, празни, безчувствени като на кукла. Текстът под снимката гласеше: „Новият министър на вътрешните работи на Англия приема поста“.

Да чете тази статия бе като да бърка в отворена рана, но Гилбърт Дрейк се насили да продължи.

„Вчера на изненадваща за почти всички в Уестминстър среща, която обърка медиите и букмейкърите, заместник-министърът на затворите Алексия де Вер бе посочена за новия министър на вътрешните работи. Премиерът Хенри Уитман описа госпожа Де Вер като „звездата“ и „ключовата фигура“ в новосформирания кабинет. Кевин Ломакс, министър на търговията и индустрията, широко обсъждан като кандидат за поста на Хъмфри Кру във вътрешното министерство след неговото напускане през март, заяви пред репортери, че е „очарован“ от назначението на госпожа Де Вер и че с нетърпение очаква да работи в екип с нея“.

Гилбърт Дрейк затвори вестника с отвращение.

Най-добрият му приятел Санджай Пател бе мъртъв заради тази кучка. Санджай, човекът, който го бе закрилял от гамените в училище и в жилищния комплекс Пекам. Санджай, който цял живот се бе трепал да осигурява прехраната на семейството си и бе посрещал житейските неслоди с усмивка. Санджай, който бе хвърлен в затвора по погрешка, натопен от полицията само защото се бе опитал да помогне на братовчед си да отърве съда. Санджай бе мъртъв. А тази пачавра, тази кръвопийца Алексия де Вер се изкачваше към върха и се превръщаше в звездата на Лондон.

Гилбърт Дрейк не можеше да понесе това.

„Ще се зарадва праведникът, кога види отмъщение: ще умие стъпките си в кръвта на нечестивеца“¹.

Маги, собственичката на кафенето, доля чай в чашата на Гилбърт:

– Яж, Гил. Яйцата ти изстиват.

Гилбърт Дрейк изобщо не я чу.

Чуваше единствено гласа на Санджай Пател, който молеше за милост.

Шарлот Уитман, съпругата на премиера, се обърна в леглото и прокара ръка по гърдите на мъжа си. Беше четири сутринта, но Хенри беше буден, отново, вперил поглед в тавана като затворник пред разстрел.

– Какво има, Хенри? Какво става?

Хенри Уитман положи ръка върху нейната.

– Нищо. Просто не мога да заспя.

– Нали ще ми кажеш, ако има някакъв проблем?

– Милата ми Шарлот. – Той я притисна към себе си. – Аз съм министър-председател. Животът ми е безкрайни проблеми.

– Знаеш какво имам предвид – истински проблем. Нещо, с което не можеш да се справиш.

– Добре съм, скъпа, наистина. Хайде, заспивай.

Скоро Шарлот Уитман потъна в дълбок сън. Хенри я гледаше и още чуваше думите?: „Нещо, с което не можеш да се справиш...“

Благодарение на него ликът на Алексия де Вер бе на първа страница на всички вестници. Носеха се безкрайни спекулации за назначението ѝ, но никой не знаеше истината. Никой освен него, Хенри Уитман. А той щеше да отнесе тайната в гроба си.

Дали Алексия де Вер бе проблем, с който не би могъл да се справи? Хенри Уитман искрено се надяваше да не е така. Така или иначе вече бе прекалено късно. Назначението бе факт. Станалото – станало.

Новият премиер остана буден до разсъмване.

„За нечестивците няма мира...“²

1 Псалом 57:11. – Б. пр.

2 Исаия, 48:22. – Б. пр.